

Η ΨΥΧΟΠΑΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ (άρθρο της Le Monde) – Σειρά Πολιτική Ηγεσία Επικοινωνία

✘ Η πολιτική ζωή στην Ελλάδα φαίνεται να έχει τρελαθεί, γράφει ο **Alain Salles** στη γαλλική εφημερίδα, αναφερόμενος «στη περίοδο που ξεκίνησε με την πολιτική αυτοκτονία του πρωθυπουργού Γεώργιου Παπανδρέου το Νοέμβριο του 2011 και τον αγώνα για εκλογές, με οποιοδήποτε κόστος, του ηγέτη της αντιπολίτευσης Αντώνη Σαμαρά. Και μόνο αυτά τα γεγονότα αρκούν για καταλάβει κανείς τη σύγχυση που επικρατεί». Ο ψυχίατρος και ψυχαναλυτής, **Στέλιος Στυλιανίδης**, επικεντρώθηκε στα παθολογικά συμπτώματα της ελληνικής πολιτικής τάξης.

Στη χώρα του Οιδίποδα και των Ατρείδων, η πολιτική είναι περισσότερο από οπουδήποτε αλλού, ιστορία μεταξύ οικογενειών και οι αναλυτές έχουν πολλή δουλειά. **Η διάγνωση: παράνοια και ναρκισσισμός.**

Όλα ξεκινούν από την πελατειοκρατία: «Η ψήφος που δίνεται στον υποψήφιο βουλευτή, απαιτεί την πληρωμή της: σε ψήφισα, μου είσαι υπόχρεος». Αυτό που δίνει σε αντάλλαγμα ο εκλεγμένος συνηθίζεται να είναι μια θέση εργασίας στο δημόσιο. Μια θέση, που εγγυάται πέρα από καλές αμοιβές και περιορισμένο φόρτο εργασίας, εξηγεί ο καθηγητής **Κοινωνικής Ψυχιατρικής του Παντείου Πανεπιστημίου**. Μόλις εκλεγούν, βάζουν τους δικούς τους ανθρώπους στη δημόσια διοίκηση προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα δικά τους συμφέροντα. Η τύχη των άλλων δε λαμβάνεται υπ' όψιν, αυτό που προέχει είναι προστασία των συμφερόντων του ατόμου, της οικογένειας, της κλίκας.

«Τα κόμματα λειτουργούν βάσει του νόμου του επικεφαλής της

κλίκας: Όποιος δεν είναι μαζί μου, είναι εναντίον μου». «Υπακούς τον αρχηγό της δικής σου κλίκας, περισσότερο από τον θεσμικό αρχηγό του κόμματος», συνεχίζει. Ο πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας, το 2010, διέγραψε βουλευτές από την παράταξη επειδή ψήφισαν υπέρ του ευρωπαϊκού σχεδίου διάσωσης της χώρας, ενώ δυο χρόνια μετά διέγραψε άλλους επειδή ψήφισαν κατά.

Αποτέλεσμα αυτής της λογικής, ο νεποτισμός: «Η “φυλή” του αρχηγού πρέπει να τροφοδοτήσει το ναρκισσισμό του, μέχρι να τον αντικαταστήσει ο γιος του. Αυτή η συμπεριφορά δεν περιορίζεται μόνο στους επικεφαλής της πολιτικής».

Συναντάται στα περισσότερα επαγγέλματα-συντεχνίες.

Ο άλλος πυλώνας του ελληνικού λαϊκισμού είναι ο εθνικισμός. «Ο εθνικιστικός διάλογος βασίζεται στην ύπαρξη ενός εξωτερικού εχθρού, στο γεγονός ότι οι άλλες χώρες υποτίθεται ότι φθονούν την ελληνική ιδιαιτερότητα και το μεγαλείο της, ότι μόνιμα υπάρχει μια συνομωσία ενάντια της χώρας». Η Τουρκία παίζει τακτικά αυτό το ρόλο, ή η πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, όταν τα Σκόπια ανεγείρουν ένα μνημείο του ήρωα που αποτελεί αντικείμενο διεκδίκησης και από τις δυο χώρες, του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

«Εδώ και σαράντα χρόνια, το πολιτικό σύστημα, όπως και ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας, λειτουργούν στα πλαίσια της παράνοιας. Οι ιδέες των άλλων ερμηνεύονται ως συνομωσίες», που καταγγέλλονται τακτικά στα μέσα ενημέρωσης, όπως ακριβώς και στις καφετέριες. «Αυτό επιτρέπει να αποφευχθεί κάθε φαινόμενο αυτό-επίγνωσης, αυτό-παρατήρησης και αυτό-κριτικής», συνεχίζει ο κ. **Στυλιανίδης**. «Κάτι τέτοιο αποτρέπει επίσης κάθε μορφή διαλόγου και εξεύρεσης λύσεων για τα προβλήματα. Το βλέπουμε σε αυτές τις εκλογές: ο Αντώνης Σαμαράς έλαβε εντολή για μια περίοδο τριών ημερών, προκειμένου να διαπραγματευτεί με τα άλλα κόμματα. Ωστόσο την επέστρεψε το ίδιο βράδυ! Ο Γιώργος Παπανδρέου που ανέλαβε την εξουσία το 2009, αποδίδει την ευθύνη για την κατάσταση της χώρας στο προκάτοχο του. Αν και οι χειρισμοί του ήταν καταστροφικοί, δεν κάνει την παραμικρή

αυτοκριτική».

«Αυτά τα συμπτώματα παράνοιας εντοπίζονται και σε συλλογικό επίπεδο», εξηγεί ο **Διευθυντής της οργάνωσης για την ψυχική υγεία ΕΠΑΨΥ**, παραθέτοντας δυο παραδείγματα: την αναφορά στους Γερμανούς –μια εμμονή- και τους αλλοδαπούς γενικά, που συχνά θεωρούνται υπεύθυνοι για τα δεινά της Ελλάδας. «Πρόκειται για ένα κλασσικό σχήμα: προβάλλω στον άλλο ό, τι αρνητικό φέρω ο ίδιος. Σε αυτή τη παρανοϊκή βάση το νέο-ναζιστικό κόμμα πήρε το 7%».

Η πτώση του Γεώργιου Παπανδρέου απασχολεί από αυτήν την άποψη το Στέλιο Στυλιανίδη, που βλέπει σε αυτόν ένα πρόσωπο τραγωδίας. Εγγονός και γιος πρωθυπουργών, γίνεται και ο ίδιος πρωθυπουργός με τη σειρά του, που οδηγεί στη συμφορά. «Στην ελληνική τραγωδία, είναι η τρίτη γενιά που ξεπληρώνει τα παλιά χρέη. Ο Γιώργος Παπανδρέου είναι ο εγγονός της Ιστορίας, όπως ακριβώς ο Ορέστης είναι ο εγγονός του Ατρέα». Υπογραμμίζει τις αντιφάσεις του Παπανδρέου: «Παίζει σε δυο επίπεδα: ο σύγχρονος μεταρρυθμιστής που μιλά για την οικονομία και την οικολογία, ο οποίος όμως εκλέχθηκε από την παλιά φρουρά του πατέρα του». «Οι σχέσεις με τον πατέρα του ήταν τεταμένες: ο ίδιος τάχθηκε υπέρ της μητέρας του, όταν ο γέρος Ανδρέας αποφάσισε να παντρευτεί μια πρώην αεροσυνοδό».

... «Η μητέρα του αισθάνθηκε προδομένη. Εκείνος πραγματοποίησε την ασυνείδητη επιθυμία της, καταστρέφοντας το έργο του πατέρα του. Τα τρία συνθήματα του ΠΑΣΟΚ ήταν η κοινωνική δικαιοσύνη, η Ελλάδα στους Έλληνες, ο δημοκρατικός σοσιαλισμός. Σήμερα, δεν έχει μείνει τίποτα μετά την παρέμβαση της Τρόικας. Όπως ο Ορέστης, δίσταζε προτού οδηγηθεί στην τραγική του επιλογή: την τυφλή προσφυγή στην Τρόικα, φωνή της ασυνείδητης επιθυμίας της μητέρας του. Μετά την ύβρη, λειτουργεί η κάθαρση, η παλιά τάξη πραγμάτων διαλύεται, όπως θα διαλυθεί και το ΠΑΣΟΚ».

Την **Κυριακή 6 Μαΐου**, το ΠΑΣΟΚ βρέθηκε στα ποσοστά του ξεκινήματός του το 1974, προτού το μετατρέψει ο **Ανδρέας Παπανδρέου** στο λαϊκιστικό και πελατειακό κόμμα, που μόλις

συνετρίβη στις κάλπες

Πηγή/φωτό: Tnxs